

Arrest

nr. 236 719 van 11 juni 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. JOUNDI
Turnhoutsebaan 158
2140 BORGERHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 december 2019 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat N. JOUNDI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 In augustus 2019 bevalt de verzoekende partij van een kind, W. E. Op 12 september 2019 doet de heer S. El., die in het bezit is van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) geldig tot 10 februari 2021, aangifte van erkenning van dit kind bij de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen. Op 29 oktober 2019 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand de erkenning te akteren.

1.2 Op 16 december 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 17 januari 2020 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: E(...),

Voornaam: H(...)

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

onmiddellijk na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum.

Betrokkene kwam op 30.04.2018 via Spanje de Schengenzone binnen in het bezit van een werkvisum geldig voor 9 maanden afgegeven door de Spaanse diplomatieke autoriteiten. Betrokkene keerde echter niet meer terug naar Marokko en beviel op (...).08.2019 te Antwerpen van een kind (W(...) E(...)). Op 12.09.2019 deed S(...) El(...) (°(...)), een Marokkaanse onderdaan met verblijfsrecht in België, te Antwerpen een aangifte tot erkenning van het kind van betrokkene. Op 29.10.2019 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen deze erkenning te akteren nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat de erkenning er enkel op gericht is om betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. Gezien de weigering van erkenning van het genoemde kind bestaan er contra-indicaties inzake het bestaan van een duurzame relatie tussen Dhr El(...) en betrokkene en het genoemde kind, kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst van betrokkene en haar kind geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien merken we op dat betrokkene geboren en getogen is in Marokko en dat zij er 34 jaar verbleef. Haar verblijf in België kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het lijkt dan ook erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar land van herkomst

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van enige medische problematiek van betrokkene.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

In het kader van artikel 74/9 §3 van de wet van 15.12.1980 en het KB van 17.09.2014 werd betrokkene uitgenodigd voor een onderhoud op 13.12.2019 met een ambtenaar van de DVZ om geïnformeerd te worden over de verplichting om het grondgebied te verlaten, de mogelijke gevolgen van het niet nakomen van deze verplichting en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillige terugkeer en reïntegratie. Betrokkene daagde echter niet op voor dit onderhoud en liet na bericht te geven omtrent de reden van deze afwezigheid. (...)”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel lijkt de verzoekende partij de schending aan te voeren van de formele motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij zet in haar synthesememorie het volgende uiteen:

“Aangaande het eerste middel verwijst verzoekster naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Daarnaast wenst verzoekster het volgende toe te voegen.

Verzoekster woont effectief samen met haar echtgenoot en hun minderjarig kind. Dit werd ook zo vastgesteld door de sociale woningmaatschappij. Tot op heden wonen zij effectief samen.

Aangaande het DNA onderzoek kan verzoekster zonder probleem een verslag voorleggen uitgebracht door het UZA te Antwerpen (stuk 6).

In dit verslag staat duidelijk te lezen :

“het is bewezen dat S(...) EI(...) de biologische vader is van W(...) E(...) met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid.”

Verzoekster wenst te herhalen dat de procedure erkenning vaderschap nog steeds hangende is voor de familierechtbank.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoeker.

Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker. Het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster in deze situatie is op zijn minst kennelijk onredelijk , kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel te noemen.

Het middel is ernstig.”

3.1.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het eerste middel de schending aanvoerde van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

In haar synthesesemorie beperkt de verzoekende partij zich echter in de eerste plaats tot een loutere verwijzing naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift. Vervolgens stelt zij een aantal elementen toe te voegen en andere te herhalen. Zij besluit dat de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig werd genomen, gelet op het gegeven dat de gemachtigde heeft nagelaten omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan de verzoekende partij, minstens is de beslissing disproportioneel en is het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel. Gelet op hetgeen de Raad onder punt 2. heeft vastgesteld, moet hij uitspraak doen op basis van de synthesesemorie en kan hij bijgevolg slechts rekening houden met de elementen die de verzoekende partij in haar synthesesemorie daadwerkelijk heeft uiteengezet. Met loutere verwijzingen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift kan hij dan ook geen rekening houden.

Door in het kader van het eerste middel te verwijzen naar een gebrek aan afdoende motivering, geeft de verzoekende partij te kennen dat zij zich in haar synthesesemorie beroept op de door haar ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid immers in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

Daarnaast geeft de verzoekende partij in haar synthesesemorie aan dat zij de bestreden beslissing kennelijk onredelijk, kennelijk onzorgvuldig en disproportioneel acht. Bijgevolg kan worden aangenomen dat zij zich tevens beroept op de door haar ingeroepen schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht houdt immers in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel ten slotte is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoekende partij voert concreet in haar synthesesemorie aan dat zij wenst toe te voegen dat zij effectief samenwoont met haar echtgenoot en hun minderjarig kind, dat dit ook zo werd vastgesteld door de sociale woningmaatschappij en dat zij tot op heden effectief samenwoont. Ook citeert zij een verslag van het Universitair Ziekenhuis te Antwerpen waaruit blijkt dat de heer S. El. met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid de biologische vader van W. E. is. De verzoekende partij voegt dit stuk,

dat dateert van 25 februari 2020 bij haar syntheseseminarie. Uit het stuk blijkt dat de DNA-test werd aangevraagd op 18 februari 2020 en dat erin inderdaad de conclusie wordt getrokken die de verzoekende partij in haar syntheseseminarie weergeeft.

Daarnaast stelt de verzoekende partij in haar syntheseseminarie dat zij wenst te herhalen dat de procedure erkenning vaderschap nog steeds hangende is voor de familierechtbank. Bij haar syntheseseminarie voegt de verzoekende partij een stuk "*procedure erkenning W(...) – gemeenschappelijk kind*" dat zij ook reeds bij haar verzoekschrift voegde, met name een vonnis van 31 januari 2020 van de familierechtbank te Antwerpen. Hierin werd naar aanleiding van een verzoekschrift van 24 januari 2020 een voogd *ad hoc* aangesteld om de gerechtelijke procedure te starten tegen de weigering van erkenning door de ambtenaar van de burgerlijke stand.

De verzoekende partij maakt met dit beknopte betoog niet duidelijk op welke manier afbreuk kan worden gedaan aan de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot de relatie tussen de verzoekende partij, de heer S. El. en het kind W. E. Hierbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij in augustus 2019 (de exacte datum wordt vermeld) is bevallen van een kind W. E. en dat de heer S. El., een Marokkaanse onderdaan met verblijfsrecht in België, een aangifte tot erkenning heeft gedaan. Vervolgens stelt de gemachtigde vast dat de burgerlijke stand van Antwerpen op 29 oktober 2019 weigerde deze erkenning te akteren, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat de erkenning enkel erop gericht is om de verzoekende partij een verblijfsrechtelijk voordeel te verschaffen. De gemachtigde besluit dat er, gelet op de weigering van erkenning van het voormelde kind, contra-indicaties bestaan inzake het bestaan van een duurzame relatie tussen de heer El. en de verzoekende partij en het kind, en dat een terugkeer naar het land van herkomst van de verzoekende partij en haar kind geen schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) inhoudt.

De verzoekende partij benadrukt in haar verzoekschrift dat zij samenwoont met de heer S. El., maar dit wordt geenszins betwist door de gemachtigde in de bestreden beslissing. In de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van erkenning van het kind van de verzoekende partij, waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen, wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij en de heer El. momenteel op dezelfde plaats wonen. De gemachtigde is echter van oordeel dat er, gelet op de voormelde weigering van erkenning, contra-indicaties bestaan voor het bestaan van een duurzame relatie tussen de verzoekende partij, haar vermeende partner en het kind. De verzoekende partij maakt niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met de samenwoning van de vermeende gezinsleden en waarom de opgenomen motivering niet afdoende of kennelijk onredelijk zou zijn, of dat de gemachtigde onzorgvuldig zou hebben gehandeld.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar het verslag inzake het DNA-onderzoek en naar de "*procedure erkenning vaderschap*" bij de familierechtbank, wijst de Raad erop dat dit elementen betreft die dateren van na de bestreden beslissing van 16 december 2019. Zoals hoger reeds aangegeven, dateert het voormelde verslag van 25 februari 2020 en betreft het een op 18 februari 2020 aangevraagde test. Het verzoekschrift voor de aanstelling van de voogd *ad hoc* dateert dan weer van 24 januari 2020, terwijl het vonnis in dit kader op 31 januari 2020 volgde. De verzoekende partij kan de gemachtigde niet verwijten dat hij niet heeft gemotiveerd omtrent en geen rekening heeft gehouden met elementen waarvan hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben.

Een schending van de formele en materiële motiveringsplicht, en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Zij zet in haar syntheseseminarie het volgende uiteen:

"In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM

Aangaande het tweede middel verwijst verzoekster integraal naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift.

Verder wenst verzoekster het volgende toe te voegen.

Verzoekster is een onmisbaar figuur binnen het gezin. Wanneer de echtgenoot uit werken gaat zorgt zij voor hun minderjarig kind. Zij is degene die het kind naar kind en gezin brengt, naar de dokter Verzoekster is degene die de boodschappen doet en voor alles binnen het gezin.

De stukken uit het dossier tonen zeer duidelijk aan dat verzoekster en haar partner , een familiale band hebben in de zin van artikel 8 EVRM.

Het tweede middel is bijgevolg ernstig."

3.2.2 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift in het tweede middel ook reeds de schending aanvoerde van artikel 8 van het EVRM, hetgeen zij in haar syntheseseminarie opnieuw uitdrukkelijk doet.

In haar syntheseseminarie beperkt de verzoekende partij zich, wat de eigenlijke uiteenzetting van het tweede middel betreft, echter in de eerste plaats tot een loutere verwijzing naar hetgeen zij heeft uiteengezet in haar inleidend verzoekschrift. Vervolgens stelt zij een aantal elementen toe te voegen. Zoals ook reeds aangegeven in het eerste middel, moet de Raad uitspraak doen op basis van de syntheseseminarie en kan hij bijgevolg slechts rekening houden met de elementen die de verzoekende partij in haar syntheseseminarie daadwerkelijk heeft uiteengezet. Met loutere verwijzingen naar de uiteenzetting in het verzoekschrift kan hij dan ook geen rekening houden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezins- of privéleven. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In de eerste plaats moet echter worden nagekeken of er een gezins- en/of privéleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht moeten worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezins- of privéleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

De verzoekende partij stelt dat de stukken van het dossier zeer duidelijk aantonen dat zij en haar partner een familiale band hebben in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad neemt aldus aan dat zij zich beroept op een gezinsleven met de heer S. El. De verzoekende partij stelt in haar syntheseseminarie dat zij een onmisbaar figuur binnen het gezin is, dat zij voor het minderjarige kind zorgt als haar echtgenoot uit werken gaat, het kind naar Kind en Gezin, naar de dokter, ... brengt, de boodschappen doet en voor alles binnen het gezin zorgt.

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije*, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, *Scozzari en Giunta/Italië*, § 221; EHRM 27 april 2000, *L./Finland*, § 101; EHRM 13 juni 1979,

Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De Raad wijst erop dat de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt, in beginsel hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin, zijnde gehuwden of partners in een stabiele *de facto* relatie en, desgevallend, hun minderjarige kinderen (EHRM (GK) 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland*, § 94).

In het kader van het eerste middel heeft de Raad reeds aangegeven dat in de bestreden beslissing wordt overwogen waarom een terugkeer van de verzoekende partij en haar kind naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. De gemachtigde is immers van oordeel dat er, gelet op de voormelde weigering van erkenning, contra-indicaties bestaan voor het bestaan van een duurzame relatie tussen de verzoekende partij en haar vermeende partner (en het kind).

De Raad spreekt zich echter niet verder uit over de vraag of *in casu* sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij kan immers slechts vaststellen dat het betoog van de verzoekende partij met betrekking tot het voormelde artikel 8 louter theoretisch is. Zij gaat op geen enkele manier in op de concrete gevolgen van de bestreden beslissing op haar voorgehouden gezinsleven en zet bijgevolg geenszins concreet uiteen op welke manier de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM zou schenden. Een schending van het voormelde artikel 8 van het EVRM kan aldus hoe dan ook niet aannemelijk worden gemaakt, zelfs als het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven kan worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend twintig door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE